

Yaşanmışlıklarım 1

– EMİ ÖZTÜRK · 27 Mayıs 2021

Büyük bir evim vardı, evim bana aşıktı, ben evime aşıktım.

Âdeta konuşuyorduk telepati yoluyla.

Ön yan tarafta büyük bir yatak odası ve denize bakan büyük bir balkonu vardı.

Sabahları kahve keyfimi hafif loş gölgeler eşliğinde balkonda yapardım.

Sanat müziği eşliğinde, segâh makamı dinlerdim, alıp beni çok uzaklara götürürdü.

Denizi seyreder, hayallere dalardım.

Hiçbir zaman yaşamadığım aşkı yaşar, hayaller kurardım.

Mutlaka karalama defterim ve kalemim de benimle birlikte olurdu.

Güneş ön balkona doğru gelmeye başladığında, arka taraftaki, balkona gider, saksıdaki, çiçeklere konuk olur konuşurdum onlarla.

Sardunyalara mis gibi kokularını bana doğru gönderdiklerinde, içime çekip kokularını, her birine teşekkür ederdim.

Balkon âdeta peyzaj niteliğinde cennetten bir köşeydi.

Hatta domates biber de dikmiş ve ürünlerini almaya başlamıştım.

Küçük kavanozlara yeşil domates biber karışımı turşular kurmuştum.

Uç köşede ise, yediveren çilek âdeta göz kırıp ben de buradayım diyordu.

Fakat nasıl kıyıp koparacaktım o güzellikleri?

Kuşlar gidip gelip yiyorlardı, ben de kuşları görmezden geliyordum.

Hatta, bir gün beyaz bir güvercin de eşlik etmişti, huzurumun derinliklerine.

Bir hafta ziyaretime gidip gelmişti.
Her gelişinde,yemi ve suyu onu bekliyordu.
Mudanya dağları tanıklık ediyordu,onca yalnızlığımı ve huzurlu oluşuma.
Yalnızlığımdan şikayetçi olmadım hiçbir zaman,on beş yıl birlikte yaşadığım kızımın özlemi dışında memnundum hayatımdan.
İyi bir eğitim alması için babasıyla yaşaması için ayrılmıştık kızıyla.
Arada çok özlem duyduğumuzda, ziyaretime gelince özlem gideriyorduk ve hâlâ devam etmekte,ziyaretime gelmekte.
Kızım 21 yaşında olmasına rağmen,o benim gözümde hâlâ küçük bir kız çocuğu.
Anne olanlar bilir ki çocuklar ne kadar büyümüş olsalar da hâlâ,bizlerin gözünde küçük çocuk olarak kalacaklar.
Kızım benim,hayata tutunma nedenim,tıpkı şiirlerim gibi.
Kızıma aşırı özlem duyduğumda,Mudanya sahiline gidip,denizi seyre dalar,özgürce uçan martılarla konuşup şiirler yazardım.
Notalar eşliğinde gelip giden dalgaları hayranlıkla dinliyordum.
Çünkü dalgaların her sesinde,kutsal notalar vardı.
Gelip geçen İstanbul feribotları ise bende bambaşka bir duygu fırtınası yaratıyordu.
Çünkü kızımın karşı tarafta yaşadığını biliyordum.
Gözlerimin yaşını kimseler görmesin diye, güneş gözlüğümü çıkartmıyordum.
Her ne olursa olsun ben güçlü bir anne çizgimi korumak zorundaydım.
Kızıma,kadınların da güçlü olduklarını hissi verirsem,onun da güçlü olacağını biliyordum ve biliyorum da.
Bir gün bana mesaj yazmış:
----Anneciğim,seninle gurur duyuyorum.
--- Neden bunu yazdın yavrum?
----Anneciğim sen bana Atatürk sevgisini verdin ve seninle gurur duyuyorum.
Sen her ne olursa olsun güçlü bir annesin, benim canım annem.
Duyduğum en anlamlı,onur veren sözlerdi...
Yine duygulandım,ağlamaya başladım, yazıya gözyaşlarım eşlik etmekte şu an.

Sanki bir sihirli değnek değmiş beni ışınlamıştı bu cennet ve sakin huzur veren sahil kasabasına.
Huzur içinde yaşıyordum,radyo programları da yapıyor keyifli vakitler geçiriyordum.
Oturduğum yer,tarihi turistik yer olduğu için,sezonluk gidip gelenler oluyordu.
Kış geldiğinde,âdeta Mudanya rahat bir nefes alıyor gibiydi.
Zeytin ağaçları ise havaya bambaşka bir oksijen soluyorlar,nefes alıp vermek bir başka zenginlikti.
Dünyanın üçüncü,oksijen merkezi Mudanya idi.
Sabahın seherinde,güneş bambaşka doğar ve batardı.
Gökyüzüne baktığımda,öylesine renklerle karşılaşırdım ki eflatunun her rengi mevcut olup diğer renkler de eşlik ederdi.
Bunlar gökkuşağı renkleri idi,fakat gökkuşağı değildi.

Bir ressamın fırçası eşliğinde serpiştirilmiş rengrenk boyalar gibiydi.

Karacakız Emi Öztürk